

Serblin Accordo

Serblin Accordo - helt fantastisk lyd

Publisert 28. april 2016 av Roy Ervin Solstad | Oppdatert 28. april 2016

Konstruktøren Franco Serblin døde i 2013, men høyttalerne hans lever videre i beste velgående. De små Accordo-høyttalerne er et ypperlig bevis på hva den italienske høyttalermaestroen kunne.

Serblin ble født i 1939, og 44 år senere grunnlegger han Sonus Faber. I 1984 kommer Sonus Faber Minima, deretter følger Electa og Electa Amator i 1986 og 1987, før den fantastiske Extrema kom for 25 år siden. Hele tiden har Franco Serblin et godt øye – for ikke å si øre - til stativhøyttalere.

- Jeg har alltid elsket små høyttalere fordi de ikke tar mye plass, fordi de egner seg i rom som ikke er optimale, og for deres evne til ofte å skape magisk musikkgjengivelse, har Serblin sagt.

Serblin høyttalere

Mange trodde nok at Serblin ville bli værende hos Sonus Faber til «evig tid», men for noen år siden solgte han seg ut og forlot selskapet. Det var få som regnet med at Serblin ville pensjonere seg for godt, og ganske riktig, etter noen få år dukket Serblin som høyttalerprodusent opp.

Det var med kun to høyttalere. Den gulvstående Ktema og de små Accordo-høyttalerne.

Det var dessverre ikke lenge Franco Serblin fikk være en del av det nye selskapet, for allerede i 2013 døde han. Siden har Serblin fortsatt å produsere de to høyttalerne med svigersønnen som ansvarlig.

Accordo

Accordo-høyttalerne holder seg til favoritt-oppskriften til Serblin, nemlig med små kabinetter og kun to elementer. En diskant og et bass-/mellomtoneelement. Diskanten kan «vi» faktisk ta litt av æren for, fordi det er norske Ragnar

SERBLIN ACCORDO

Pris: Kr. 65.990,-

Importør: [Sound of Heaven](#)

Karakter

5 av 5

Pluss:

Fantastisk design

Overraskende god bass

Stort og presist lydbilde

Minus:

Bortsett fra dypbass er det lite å klage på

Stereo+ mener:

Fantastisk lyd og ditto design.

Lian kjent fra både SEAS og ScanSpeak som har utviklet silkedome-elementet som bærer sistnevnte produsent sitt navn. Mellomtonen er en 15 centimeter papirkone, og høyttalerne skal ifølge spesifikasjonene levere bass helt ned til 40 hertz i vanlige rom.

Kabinettet til Accordo skiller seg ut fra vanlige «skoeshøyttalere» ved at det knapt nok finnes to parallelle sider. Det betyr at problemer med stående bølger i kabinettet langt på vei elimineres. Fronten er for øvrig beskyttet med vertikale «snorer» slik som det også ble gjort på en del Sonus Faber-høyttalere. De kan selvfølgelig ta bort, men noen stor degradering av lyd kvaliteten har jeg ikke opplevd med de påmontert, i motsetning til vanlige høyttalergriller med stoff foran elementene.

Selv om selve høyttalerne er små, er det ingen mulighet for å sette disse høyttalerne i bokhylla. Årsaken er at stativene er en integrert del av konstruksjonen. Faktisk sitter delefilteret i selve sokkelen, og terminalene for tilkobling av kabler sitter nederst bak på de lekke stativene.

Serblin anbefaler at høyttalernes bakplate skal stå rett mot veggen, avstanden justeres til der man får best bass. Det interessante med en slik oppstilling er at bakveggen på høyttalerne er såpass skjeve, at man automatisk får en voldsom vinkling innover av høyttalerne. Det er også meningen. Det bidrar nemlig til å frigjøre høyttalerne fra større påvirkning av sideveggene. I jakten på den beste lyden, så er selvsagt ingenting hellig, så jeg gjorde det motsatte av hva Serblin anbefaler. Jeg byttet rett og slett plass på høyre og venstre høyttaler og satte høyttalernes bakvegg inn mot sideveggene i stedet, men selve høyttalerne rundt halvannen meter fra veggen der stereoanlegget står. Årsaken er at hos meg

har jeg en benk i hele veggens bredde. Den egner seg dårlig som «motstandskraft» til høyttaleres refleksåpninger. Sideveggene med sine cd-hyller er derimot ypperlige. Det ga meg god og fyldig bass, og som tilleggsgevinst fikk jeg et veldig bredt og dypt lydbilde.

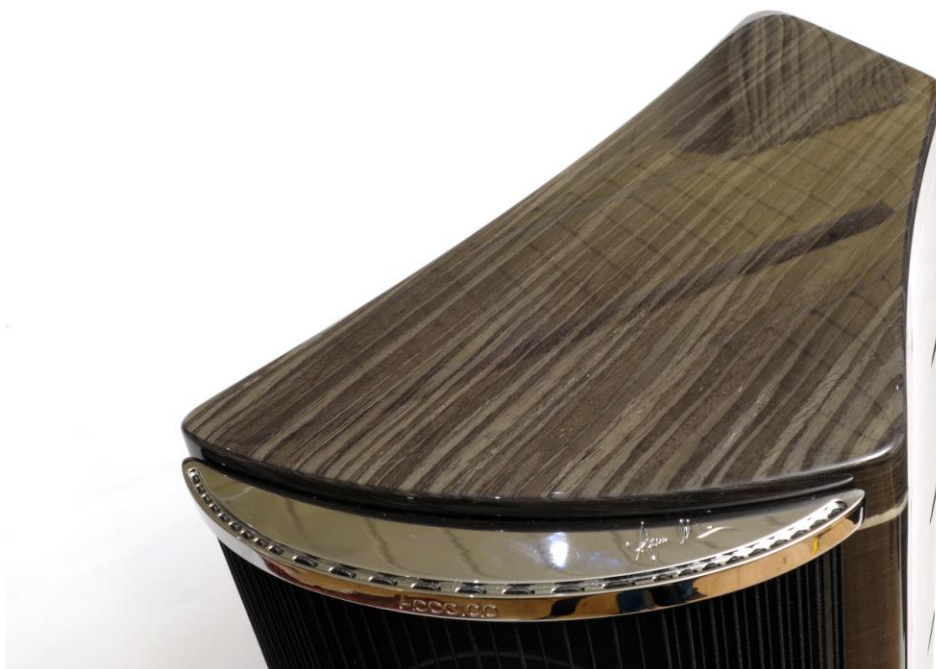
Lyden

Nettopp høyttalernes fenomenale evne til å forsvinne i lydbildet er en av Accordo sine sterkeste sider. Lyden kommer fra hele «veggen» foran meg. «Vegg» blir for øvrig litt misvisende, for det er i hvert fall ikke noe flatt lydbilde her. På en del opptak er det veldig dypt, slik som for eksempel The Eagles «Hell Freezes Over». Da virker det nesten som de store conga-trommene på «Hotel California» står på utsiden av veggen bak anlegget. Samtidig er det utrolig presis gjengivelse av akustikken. Instrumenter og vokalist blir plassert med millimeterpresisjon. Hadde jeg ikke visst bedre, kunne man tro at jeg spilte med rørforsterkere – som jo er kjent for glimrende holografiske egenskaper – men her ble det spilt på T+A-settet mitt som vanlig.

Da jeg plasserte høyttalerne slik som Serblin anbefaler synes jeg kanskje de ble litt slanke nedover, og jeg var litt forundret over spesifikasjonene som tilsa bass ned til 40 hertz. Det er jeg ikke nå lenger. Når du gir refleksportene litt luftmotstand, hos meg er avstanden fra høyttalerne til cd-hyllene rundt ti centimeter, kanskje litt i underkant, er bassen formidabel. Ikke slik at bassfanatikere kommer til å si seg helt fornøyde. Jeg har jo møtt en del hifi-freaker som virker å være mer opptatt av hva som skjer mellom 20 og 40 hertz enn hva som skjer fra 40 hertz til 20.000 hertz. Dem om det, men skal du helt i kjelleren her, så må du ha en subwoofer.

Før den eventuelt overtar, så er bassen veldig bra. Den sparker godt fra seg, og grøtter ikke til detaljene nedover i lydbildet. Ludwig Streicher sin «Kontrabass-Konzerte» på vinyl gjengis på fabelaktig vis, og selv når han spiller på de dypeste strengen er det attack og mikrodetaljer i bølter og spann. Det morsomme er at det trøkk nok til både Rammstein og Daft Punk her også. Det er med andre ord ingen høyttaler som kun kan spille pent. Den spiller det som måtte komme. I hvert fall til den må gi seg rent frekvensmessig. Det finnes en del stativhøyttalere – og gulvstående for den del – som kun eger seg til lettere akustisk musikk, men Serblin Accordo er ikke så kresne. Jeg vil vel likevel påstå at det om man hører på mye tung hiphop, hardrock og Wagner og Brückner, så hadde jeg vel likevel vurdert høyttalere med enda mer pondus gjennom større membranareal. Amerikanerne sier om biler at «There's no substitute for cubic inches», og det samme kan sies om høyttalerelementer. Størrelsen har noe å si på en del musikk. Helt konsekvent kan man imidlertid ikke være. Anderson .Paak sin flotte plate «Malibu» fungerer helt fint, mens D'Angelo sitt mesterverk «Woodoo» faller helt igjennom grunnet manglende dypbass.

Tilbake til det Accordo kan, så er mellomtonen ypperlig. Også her er det masse detaljer, nok varme, men heldigvis ikke for mye. Høyttalerne oppleves nemlig som veldig nøytrale klangmessig. Her er intet ekstra i øvre eller nedre mellomtone som kan bidra til at man bør være litt oppmerksom på hva man kobler høyttalerne sammen med. Her er det plug-and-play.

Diskanten er helt fantastisk. Luftig og får med seg alt som er av detaljer, men uten å bli skarp eller spiss. Nå må det innrømmes at de beste bånddiskantene nok kan by på enda mer luftighet og detaljer, men disse mangler ofte den holografiske presisjonen dome-diskanter leverer.

Det flotte med disse høyttalerne, er at de ikke pynter noe på virkeligheten. Spiller du musikk med fuzz-gitarer, så skreller det tapeten av veggene slik det skal. «High Voltage» med AC/DC låter rett og slett

knallfett. Det er klin umulig å ikke skru opp lydvolument på «are you nuts?» og å spille luftgitar og lufttrommer til krampa tar deg.

Dog finnes det nok høyttalere som har mer voldsom dynamikk, i hvert fall på makronivå. Hvis man eksempelvis er vant til Klipsch-dynamikk, så er ikke Serblin-høyttalerne helt der, men Serblin gir mikrodynamikk og homogenitet på et helt annet nivå.

Ikke er det høyttalere kun for gode innspillinger heller. Selv gamle Simple Minds-innspillinger eller den siste Iron Maiden-skiva går han å høre på. Likevel skal du ikke gjemme bort dine audiofile mesterverk, for da gnistrer Serblin Accordo som få andre.

Konklusjon

Dette er aldeles praktfulle høyttalere til nesten all musikk. Ja, de mangler dypbass, men med en passende subwoofer, er jeg nesten hundre prosent sikker på at du kan få et høyttalersystem som kan gjøre livet surt lydmessig for mange fullfrekvente høyttalere. Til en langt lavere pris. Så selv om Franco Serblin er død, lever ånden hans videre i disse lekre lydskulpturene. Imponert er bare forbokstaven.

Spesifikasjoner

Frekvensrespons: 40-33.000 Hz (i vanlige rom)

Nominell impedanse: 4 ohm

Følsomhet: 87 dB

Anbefalt minste forsterkereffekt: 20 watt per kanal

Størrelse høyttalerkabinett: 36 x 19 x 36 cm (HxBxD)

Høyde på stativene: 74 cm

Vekt, inkludert stativer: 32 kilo per stk

Finish: Valnøtt eller grå, begge med metalleder i krom og aluminium

Testutstyr

Forsterker: T+A PA3000 HV

CD-spiller/DAC: T+A MP3000HV

Streamer: Oppo BDP-105

Platespiller: Avid Acutus SP

Tonearm: SME 309

Pickup: Benz LP og Lyra Etna

Platespillerforsterker/riiaa-trinn: Avid Pulsare

Strøm: Egen 16A-kurs med FAT LMC til veggstikk

Strømrensing: Isotek GII Sigmas, Isotek GII Titan

Strømkabler: Isotek Synchro, Fat LMC og LessLoss DFPC Signature

Signalkabler: Blue Jeans Cable LC-1

Phonokabel: Better Audio Company Tonearm Cable

Høyttalerkabler: Blue Jeans Cable Ten White

Rack: Solid Tech Rack of Silence Reference 3

Akustikk: Vicoustic Premium Wave Wood akustikkplater